

**Екатерина
Григорова**

Екатерина Григорова (р. 1975, Добринище) е поетеса и преподавателка в департамент „Средиземноморски и Източни изследвания“ при Нов български университет.

Творчеството ѝ включва книгите „Фарадеев кафез“ (2013), „Дъска по мокрия пясък“ (2014) „Празна зора“ (2019), „Отвисоко в печката пада гърво“ (2024). Лауреат е на Националната награда „Биньо Иванов (за принос в развитието на българския поетически синтаксис)“ 2015, Националния литературен конкурс „Морето“ 2023 (първа награда), Sahitto International Award for Literature 2023 (Winners of ‘Jury Award’) и др. Нейни стихотворения са преведени на английски, испански, италиански, хинди, бенгали и други езици.

Вратата на Егея

Някой търсеше запалка
или кибрит, за да запали свещ.
Вратата бе отворена и отвън
морето тихо чакаше да си отидем,
да предаде на рибите
за нашето пристигане.
Едно дръвче не спираше да пее
с птици в клоните.
Това не беше птичка песен:
нещо караха се птиците
с кибритените клечки в човките.
Свещите лежаха стройни,
незапалени.
Тогава вятърът изцвили
с бялото си гърло.
Влезе в църквичката на Свети Никола.
Сложи някаква особена икона вътре.
Сложи и морето пред иконата.
Сложи и дървото.
Взе кибрита и запали свещ.

Поезия

Ти си морето

Вече не ти се играе.
Помниш движенията
на рибата.
Вдигни ръце!
Опънати пръсти!
Събери върховете на пръстите!
(Представи си, че
тренираш при мистър Алки пилатес.)
Гмурни се целенасочено –
помниш дъгата на котките
преди да се спуснат в атака.
Влез във водата,
както влизаш в утроба.
Помниш.
Слънчевите лъчи –
ръцете на майка ти
върху гладкия корем –
меката им настойчивост.
Използвай топлината им
вместо лепило:
затвори очи
преди да се змурнеш в тялото,
което ти даде морето.
Така е добре.
Сега слушай в бученето от мелтема
как една цикада те свързва с дървото.
Дребната гургулица – с небето.
(Надвисналата луна с оня стар кожен обрив.)

Улицата

След тежките горещини
заваля като из ведро
и от всяка капка гръжд
ни гледаше синьото гръцко око.
Търговците побързаха
да пуснат тентите,
да избутат стелажите със стока
навътре към сушата.
После извадиха гългите четки
и започнаха да изтласкват водата
към улицата.
Новообразуваната река потече
надолу и вълшебството подейства:
голямото жълто око на небето изгря.
За момент помислих,
че и уличните котки са спасени,
но те просто се появиха отново
и заскитаха предпазливо.
Беше странно да видиш
как след торнадото на магията
животните излизат замаяни
на сцената и стъпвайки
върху нелегалния си живот
като на строшени стъкла,
изпълняват Лебедово езеро
на забавен каданс.

Поезия

Така и ние

Докосвам пръстите ти
и бозая като бездомно копе
пръст след пръст,
от лявата, от дясната ръка.
В морето животът се пробужда
неусетно и вълните
стават по-големи неусетно.
И на мен очите ми сега
са видимо огромни,
подготвени за всичко.
В пустинята един кактус
живее с години.
От влагата.
От слънцето.
От самата пустиня.
Така и ние,
макар и без дом,
живеем от всичко.

Насаме с планината

Някои дни просто живея с теб.
Изучавам силата на суровия живот
в масивното лице,
сладкия гъх от брадата,
изворче с чиста горска вода.
Навън отново вятърът
размахва юмруци,
сякаш мятат козината си яростно кукери.
Кого да изплашат освен злото,
когато то си играе с тях?
Ние виехме гнездото си методично,
сближавайки всичко откъм здравия край.
Зимата при мен, лятото при теб.
Морето, събудено с първия сняг.
Подредените върхове в рамка от синкав огън.
И ето ме на залез
пред жълтия камък в прозореца
с кафемашината, която ми подари,
за да не пия кафето си сама
един ден
(като днешния),
когато няма да те има.